

ECLOGA II

est mihi disparibus septem compacta cicutis
 fistula, Damoetas dono mihi quam dedit olim,
 et dixit moriens: 'te nunc habet ista secundum';
 dixit Damoetas, inuidit stultus Amyntas.
 praeterea duo nec tuta mihi ualle reperti 40
 capreoli, sparsis etiam nunc pellibus albo,
 bina die siccant ouis ubera; quos tibi seruo.
 iam pridem a me illos abducere Thestylis orat;
 et faciet, quoniam sordent tibi munera nostra.
 huc ades, o formose puer: tibi lilia plenis 45
 ecce ferunt Nymphae calathis; tibi candida Nais,
 pallentis uiolas et summa papauera carpens,
 narcissum et florem iungit bene olentis anethi;
 tum casia atque aliis intexens suauibus herbis
 mollia luteola pingit uaccinia calta. 50
 ipse ego cana legam tenera lanugine mala
 castaneasque nuces, mea quas Amaryllis amabat;
 addam cerea pruna (honus erit huic quoque pomo),
 et uos, o lauri, carpam et te, proxima myrte,
 sic positae quoniam suavis miscetis odores. 55
 rusticus es, Corydon; nec munera curat Alexis,
 nec, si muneribus certes, concedat Iollas.
 heu heu, quid uolui misero mihi? floribus Austrum
 perditus et liquidis immisi fontibus apros.
 quem fugis, a! demens? habitarunt di quoque siluas 60
 Dardaniusque Paris. Pallas quas condidit arces
 ipsa colat; nobis placeant ante omnia siluae.
 torua leaena lupum sequitur, lupus ipse capellam,
 florentem cytisum sequitur lasciua capella,
 te Corydon, o Alexi: trahit sua quemque uoluptas. 65
 aspice, aratra iugo referunt suspensa iuueni,
 et sol crescentis decedens duplicat umbras;
 me tamen urit amor: quis enim modus adsit amori?